



Кръмно цвѣкло.

„Наша Тота, тъй е името на нашата крава, всѣки день ни дава по 10 литри хубаво, сладко бѣло млѣко. Утринъ и вечеръ, прѣдъ издоиването, като напращѣе, та млѣкото не може да се въздържи въ вимето ѝ, а шурти като чешма. Чичови иматъ двѣ крави, ама едва взематъ два литри млѣко отъ тѣхъ. Азъ не давамъ Тота, не за чичовитѣ, но и за десетъ като тѣхъ крави“. Така говореше една сутринъ Велко на своитѣ другари — воловарчета, и извади изъ торбичката си една кутия съ кисело млѣко и ги покани да ядатъ. А пѣкъ млѣкото, като че не бѣ млѣко, а масло — толкова тлъсто!

— А отъ кждѣ е вашата крава? Колко годишна е тя? Съ какво я храните? И много още въпроси задаваха отведнѣжъ всичкитѣ му другарчета.

— Сега ще ви кажа, рече Велчо. Както виждате наша Тота и тя е крава както чичовитѣ, както вашитѣ и както всички други крави. Тя не е Швейцарска или друга нѣкоя порода, а си е нашенска. Освѣнъ гдѣто нейната майка бѣше млѣчна, но и Тота наслѣди отъ нея млѣчносьта си. Пѣкъ ѝ ние я хранимъ съ такава храна, която става на млѣко. Какво млѣко искате отъ чичовитѣ крави, като цѣла зима ядатъ слама?

Ние хранимъ нашата крава съ сѣно и съ цвѣкло, ама не това цвѣкло гдѣто го сѣятъ по бахчитѣ, но друго, което се нарича „кръмно цвѣкло“. То се казва „кръмно“ защото е добра храна за добитѣка. Съ него като насѣемъ една нива отъ 2—3 дек., то за зимата набираме